

— Tremura de frică, răspuse fetița. Dar acum e mai bine, continuă ea zâmbind.

Așa că în curând toată casa lor era plină de plasturi portocalii cu steluțe albastre. Îi puteai găsi peste tot. Pe vaza din bucătărie, care se ciobise, pe clanța despre care tata spusese că s-a stricat, pe parchetul care scârțâia și chiar și pe becul veiozei din dormitor, care se arsesese.

Toate lucrurile primiseră câte un plasture, dar și o îmbrățișare. Da, până și parchetul.

— Văd că îți place foarte mult să folosești plasturii, îi spuse mama într-o zi.

— Da, răspuse fetița fericită, dar și mai mult îmi plac îmbrățișările.

Mama zâmbi.

— Este perfect, pentru că, să-ți spun un secret, îmbrățișările sunt cele mai importante, zise mama cu bucurie și o strânse tare în brațe.

Fetița chicoti fericită. Peste puțin timp se auzi soneria la ușă. Era vecina, tanti Gina, o doamnă în vârstă, dar foarte drăguță, care o mai ajuta pe mama la treburile din când în când și pe care Irina o plăcea tare mult, pentru că o făcea să râdă și îi aducea mereu câte ceva bun. Însă, de data asta, doamna Gina nu adusese nimic și nici nu o făcea să râdă. Dimpotrivă, era tristă, se simțea asta în vocea ei în vreme ce discuta cu mama. Irina își întoarse fața spre bătrână și o privi cu atenție. O studie de sus până jos, după care scoase un plasture, pregătită să o ajute. Și totuși, era ceva neobișnuit. Tanti Gina nu tremura de frică, așa ca mașina de spălat, și nici nu scârțâia precum parchetul. Era clar că pe tanti Gina o durea ceva, dar nu își putea da seama ce anume. Irina nu știa unde să pună plasturele, ceea ce făcea lucrurile foarte complicate. Se apropie de femeie și se uită mai atent la ea. Avea ochii căzuți, figura încruntată, iar vocea ei era gravă, cu vorbe apăsate și rare. Nu mai era timp de pierdut, așa că, fără să stea prea mult pe gânduri, puse plasturele înapoi în buzunar și sări să o îmbrățișeze pe bătrânică.

- Mami, spuse Irina cu vocea ei subțire.
- Ce este, iubita mea? o întrebă aceasta simțind că se întâmplase ceva.
- Doare, zise fetița și îi arătă mamei ei o julitură proaspătă pe degetul arătător.
- Doare tare? o întrebă mama, așezându-se în genunchi în fața fetiței.
- Tare, răspunse Irina, privind-și degetul zgâriat.
- Nu-i nimic, facem noi durerea să treacă, spuse mama și își trase de pe scaun geanta în care avea tot ce are nevoie mama unui pui de nici măcar trei anișori.
- Cum facem durerea să treacă? întrebă fetița uimită.
- Uite cum, răspunse mama și scoase din geantă un plasture portocaliu cu stelute albastre.

